

Πάνορμ.) 'πανεμίζω Θράκ. (Καλαμ. Περίστασ.) 'Ιθάκ. Κεφαλλ. Α. Κρήτ. Σίφν.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀπανεμις. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) 'Απροσ. προφυλάττεται ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, εἶναι ὑπὲρ-νεμον 'Ιθάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πάρ. (Λεῦκ.) Σίφν. — Λεξ. Πρω.: 'Εκεία ἐπανεμίζεν, μὰ ἐπαδαὲ εἶναι ξέσβουρο Κρήτ. Καὶ μετὰ προσδιορισμοῦ: 'Επὰ ἀπανεμίζει ἀπὸ τὸ βορρὰ Σίφν. Συνών. ἀπαγκειάζω 1, ἀπανεμιάζω 1. 2) Προσωπ. προφυλάττομαι ἀπὸ τοῦ ἀνέμου ἢ τῆς βροχῆς, μετὰ ἢ ἄνευ προσδιορισμοῦ Θήρ. 'Ιμβρ. Κίμωλ. Κύθηρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σίφν.: Τὸ καῖκι ἐπῆε ν' ἀπανεμίσῃ Κίμωλ. Θά 'μψης ν' ἀπανεμίσῃς 'ς τὸ σπιτάκι Σίφν. Πάγον ν' ἀπανομίσου ἀπ' δούνη ἀγέρα κι ἀπ' δὴ βρουχὴ 'Ιμβρ. Βρέχ' πουλύ, πάμι ν' ἀπανομίσουμ' αὐτόθι. Καὶ μετβ. προφυλάττω τι Νάξ. ('Απύρανθ. Γαλανᾶδ.): Δὲ δ' ἀπανεμίζει κἀνένας και-ρὸς (προσβάλλεται πανταχόθεν ὑπὸ τῶν ἀνέμων) 'Απύρανθ. Συνών. ἀπαγκειάζω 2, ἀπαγκειάρω 1, ἀπανεμιάζω 2.

3) Θερμαίνομαι Θράκ. (Καλαμ.) Προπ. ('Αρτάκ. Πάνορμ.): 'Πανόμ'σε τὸ κορμί μ', ἔβαλα ροῦχο 'Αρτάκ. Πάνορμ.

4) 'Ενεργ. καὶ μέσ. καταφεύγω πρὸς τινὰ ὡς πρὸς ἄσυλον καὶ προστασίαν ἢ πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ ἀνακούφισιν 'Ιμβρ. Θράκ. ('Αδριανούπ. Καλαμ. Μυριόφ. Περίστασ.) Νάξ. ('Απύρανθ.): Δὲν ἔχου σὶ ποιόνα ν' ἀπανομίσου 'Αδριανούπ. Δὲν ἔχει ποῦ νὰ 'πανεμιστῇ Καλαμ. Περίστασ. Πρέπει νὰ 'βρω μιὰ 'υναῖκα νὰ τὴ δάρω ν' ἀπανεμιστῶ 'Απύρανθ. Συνών. ἀπαγκειάζω 2β. 5) Περιποιούμαι, φιλοξενῶ τινὰ Δαρδαν. Θράκ. (Μάδυτ. Στέρν. κ. ἄ.): Μὲ ἀπανόμισε κι ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δίνῃ τὰ χίλια καλὰ Θράκ. 'Η τσουρδατῆς τοὺν 'πῆρι γὰ νὰ τοὺν ἀπανομίσῃ Μάδυτ.

ἀπανεμισμα τό, Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀπανεμίζω.

'Ασυλον, καταφύγιον: 'Απανεμισμα 'υρεύγει κι ἀξανοίει πλούθη, δὲν ἀξανοίει σόγια κι ὁμορφιές! Συνών. ἀπανεμιά Β1.

ἀπανεμοκυκλίζω Νάξ. ('Απύρανθ.) ἀπανεμοκυκλίζω Νάξ. ('Απύρανθ.) 'πανεμοκυκλίζω Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀνεμοκυκλίζω (I).

Τελειώνω τὸ ἀνεμοκύκλισμα ἤτοι τὴν ἐκτύλιξιν τοῦ νήματος ἀπὸ τῆς ἀνέμης καὶ μεταφορὰν αὐτοῦ εἰς τὰ μασούρια ἢ καλάμια: 'Επανεμοκύκλισά το χτέ βράδν, 'ιατὶ ἤτονε ξένη ἢ ἀνέμη καὶ βιάζασί με. 'Οσο κι ἂν ἔκανα γλήγορα, δὲ δὴ 'πανεμοκύκλιζα χτές.

ἀπάνεμος ἐπίθ. σύνηθ. ἀπάνουμος Θράκ. (Αἰν.) 'πάνεμος Ζάκ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Κρήτ. 'δάνεμος 'Ιθάκ. ἀπάνεμο τό, Τσακων.

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ὑπὲρνεμος. 'Ιδ. Γ' Χατζιδ. Einleit. 100.

1) 'Ο μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὑπὲρνεμος ἐνθ' ἄν.: Τόπος ἀπάνεμος. Μέρος - σπῖτι ἀπάνεμο σύνηθ. 'Σ' ἔναν ἀπάνεμο μέρος νὰ κάτσης νὰ τζιδήσουνε μιὰ σιμῆς τὰ ζὰ κι ἀπέκειο νὰ τὰ πάρης νὰ 'ρῆς 'Απύρανθ. Στήσαμε τὴ σκηνὴ 'ς ἀπάνεμο μέρος Λεξ. Δημητρ. 'Ο ἄνεμος σώριαζε τὸ χιόνι 'ς τῶ σπιτιῶ κάτω τοῖς ἀπάνεμες γωνιῆς ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 85. Εἶδε ξαφνικὰ μιὰ φωτιά σὲ μιὰ μερὰ ἀπάνεμη ΔΒουτυρ. 'Επανάστ. ζφών 242. 'Ηταν ἀπομεσήμερο καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀπάνεμο Ἰδραγούμ. Σαμοθρ. 68. || Ποίημ.

Σοῦ μένει ἀκόμα τὸ φτωχό, τ' ἀπάνεμο ἀκρογάλι

ποῦ σὰ βραδνάζει μέσα του πέφτουν τὰ βράχια, οἱ μῶλοι

ΛΠορφύρ. ἐν 'Ανθολ. Η' Αποστολίδ. 370. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπάγκειος 1. 2) Τὸ ἀρσ. καὶ οὐδ. ὡς οὐς., τόπος μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Θήρ. 'Ιθάκ. Κρήτ. Τήν.

Τσακων. — Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.: 'Εκεῖ 'ς τ' ἀπάνεμο θὰ βρῆς μαντρισμένα τὰ πρόβατα Θήρ. Τήν. 'Η λ. καὶ ὡς τοπων. Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπανεμιά Α2.

ἀπανθίζω ἀμάρτ. 'ποθ-θίζω Ρόδ. 'ποτ-τίζω Ρόδ. 'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀνθίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀνθῶ. Παύω νὰ φέρω ἄνθη, νὰ ἀνθοφορῶ: 'Ποτ-τίζει τὸ δέντρο.

ἀπανθογαλίζω ἀμάρτ. ἀποθογαλίζω Πόντ. (Σάντ.) 'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀνθογαλίζω.

'Αφαιρῶ τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος σχηματιζόμενον λιπῶδες στρώμα.

ἀπανθογάλισμα τό, ἀμάρτ. ἀποθογάλιγμαν Πόντ. (Σάντ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ἀνθογάλισμα.

'Η ἀφαίρεσις τοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος λιπώδους στρώματος.

ἀπάνθρωπα ἐπίρρ. σύνηθ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάνθρωπος. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

Βαναύσως, ἀπανθρώπως: Φέρνεται ἀπάνθρωπα 'ς τοὺς ἐργάτες του. Τὸν μεταχειρίζεται ἀπάνθρωπα σὰ δοῦλο του.

ἀπανθρωπιά ἢ, ἀπανθρωπία λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. ('Αμισ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπανθρωπία Πόντ. (Κερασ.) ἀπανθρωπία λόγ. κοιν. ἀπαθροπία 'Ηπ. Κρήτ. ἀπαθροπία Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαρθωπία Πόντ. ('Αμισ. Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπαρθωπία Πόντ. (Κερασ.) ἀπαρθωπία Πόντ. (Κερασ.)

'Εκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀπάνθρωπία.

'Ελλειψις ἀγαθῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων, βαναυσότης, σκληρότης ἐνθ' ἄν.: 'Εχει μεγάλη ἀπανθρωπία κοιν. Θαμάζομαι τὴν ἀπαθροπία του Κρήτ. 'Ατὸ τ' ἐποίκες τρανὸν ἀπανθρωπίαν ἐν' (αὐτὸ ποῦ ἔκαμες κτλ.) Χαλδ. Μὲ τ' ἀτὸ τ' ἐποίκεν ἔδειξεν τὴν ἀπαρθωπίαν αὐτ' αὐτόθι. || 'Ασμ.

Μωρ' ἀνθρωπε διπρόσωπε, μὲ τὴν ἀπανθρωπία σου,

ἄλλα μιλάει τ' ἀχείλη σου κι ἄλλα 'χεις 'ς τὴν καρδιά σου 'Ηπ.

ἀπάνθρωπος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Χαλδ.) ἀπάνθρωπο Τσακων. ἀπάθρωπος 'Ιος Νίσυρ. Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) Σύμ. ἀπάθρουπους Λέσβ. Σκόπ. ἀπάθ-θρωπος Κάρπ. ἀπαρθωπος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.) ἀπαρθωπος Πόντ. (Κερασ.) 'πάθ-θρωπος Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπάνθρωπος.

1) 'Ασπλαγχνος, σκληρὸς λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Σάντ. Χαλδ.) Τσακων.: 'Απάνθρωπος κακοῦργος-φονεάς. 'Απάνθρωπη διαγωγή - δουλειά. 'Αφῆσέ τον αὐτόν, εἶναι ἕνας ἀπάνθρωπος κοιν. 'Απαρθωπον, ἀέτς' χτυποῦν ἀτόσον παιδί; (ἔτσι χτυποῦν ἕνα τόσον μικρὸ παιδί;) Κερασ. 2) 'Αγροῦ-κος, ἄξεστος, χυδαῖος 'Ιος Λέσβ. Νίσυρ. Πόντ. (Χαλδ.) Σύμ. Τήλ. — Λεξ. Πόππλετ.: Καλημερίαν ἐδῶκ' αὐτον καὶ τὴν καλημερία μ' ἀπάθρωπον κ' ἐπέρει (τοῦ εἶπον καλημέρα καὶ ὁ ἀγροῦκος δὲν μοῦ τὴν ἀνταπέδωκε) Χαλδ. || Παροιμ.

'Αδύνατό 'ναι νὰ γενῇ χοῖρου μαλλὶ μετὰξι,

τῶν ἀπανθρώπων τὰ παιδιὰ νὰ 'χουν τιμὴ καὶ πρᾶξι

(τὰ τέκνα πάντοτε ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς γονεῖς. 'Η παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ) 'Ιος. 3) Πρόστιχος, φαῦ-λος Κάρπ. Κύπρ. Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.): 'Εστάθη ἀπάθ-θρωπος Κάρπ. 'Εγὼ 'ἐν εἶμαι 'πάθ-θρωπος νὰ πατήσω τὸν λόον μου Κύπρ. 'Εγὼ 'ἐν θέλω νὰ γίνω 'πάθ-θρωπος τῶν νὰ μὲν κάμου 'τῶεῖνο ποῦ ταιριάζει αὐτόθι. Πολλὰ ἀπαρθωπος ἐν' Χαλδ. 4) 'Αγνώμων, ἀχάριστος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ. ἄ.): 'Ατόσα καλὰ ἐποίκ' αὐτον κι αὐτὸς ἀπάθρωπον τέρ'

ντ' εὔταει με! (τόσα καλά τοῦ ἔκαμα καὶ κοίταξε τί μοῦ κάμνει αὐτὸς ὁ ἀπάνθρωπος! Ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου εἰς τὸ εὔταει διὰ τὸ προηγούμενον ἐρωτηματικὸν ντό-ντ') Χαλδ. Ἐγὼ ἀτόσα καλά ἐποίκ' ἄτον κ' ἐκεῖνος ἐφάνθεν ἀπάρθεπος Κεραισ.

άπανινά ἐπίθ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπανινός.

Κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχη τι: Κολυμπῶ ἀπανινά (κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχουν αἱ χεῖρες τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης).

άπανινός ἐπίθ. Πελοπν. (Οἶν.) Σῦρ. Χίος — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. παρ' νός Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. κάτω-κατινός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ ἀνωτέρω εὐρισκόμενος ἐνθ' ἄν.: Βγάλε τ' ἀπανινὸ σκέπασμα ἀπὸ τὸ κρεβάτι Χίος || Φρ. Ὁ παρ' νός ὁ ταδακῆς ἐν' ἄδειος (ἐπὶ ἀνοήτου. ταδακῆς = ὄροφος) Σαρεκκλ.

άπάννιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀπάννιστους Μακεδ. Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παννιστός < παννίζω.

1) Ὁ μὴ καθαρισθεὶς διὰ τῆς πάννης ἀπὸ τοὺς ἄνθρακας καὶ τὴν στάκτην, ἐπὶ φούρνου Μακεδ. Συνών. ἀπάννιστος 3. 2) Ὁ μὴ μαρανθεὶς, κυρίως ἐπὶ χόρτων πολλαχ.: Ἀπάννιστα χόρτα. Συνών. ἀμαράγγιστος.

άπάννιστος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀπάν- ρ' στους βόρ. ιδιῶμ. ἀπάννιστος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παννιστός < παννίζω.

1) Ὁ μὴ γενόμενος λευκὸς ὡς παννὶ Πόντ. (Τραπ.): Ἡ χρά τ' ἀπάννιστον ἐν' (χρά = χροιά, ὄψις). 2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐφόρεσέ τις ἀκόμη, καινουργίης, ἐπὶ ἐνδυμάτων Θράκ. (Περίστασ. κ. ἀ.) Κύπρ.: Ἀπάννιστα φορέματα Θράκ. Ἐπέθανεν ἡ μάνα τῆς τῶ' ἄφηκεν τὰ ροῦχα τῆς ἀπάννιστα Κύπρ. Ποῦ νὰ μείνουν ἀπάννιστα τὰ ροῦχα σου! (ἀρά) Περίστασ. Συνών. ἄβαλτος 2, ἄβάλωτος 2, ἄγγιχτος 2, ἀγκαίνιστος 2, ἀλάτρευτος 2, ἀμεταχείριστος, ἀνέργιος 1, ἄπαννος 1, ἄπιαστος, ἀφόρετος, καινούργιος. 3) Ἀπάννιστος 1, ὁ ἰδ., πολλαχ.: Ἀπάννιστος εἶν' ὁ φούρνος καὶ μὴ βάλῃς μέσα τὰ ψωμιά.

άπαννος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. παννίζω κατὰ τὸ σχῆμα καρπίζω - ἀκαρπος κττ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 109.

1) Ἀπάννιστος 2, ὁ ἰδ.: Ἀπαννον ὁ σωκάστιν (ἐσωκάστιον). 2) Ἀβλαβής, σῶος, ὑγιής.

άπάνοιγμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπανοίγω.

Τὸ νὰ σηκώσῃ τις τὴν χεῖρα καὶ νὰ λάβῃ στάσιν ἐπιθέσεως κατὰ τινος.

άπανοίγω ἀμάρτ. Μέσ. ἀπανοίγμαι Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ἀνοίγω.

Ἐκτείνων τὴν χεῖρα λαμβάνω στάσιν ἐπιθέσεως κατὰ τινος: Ἀπανοίεται νὰ κρούῃ ἄτον.

άπανοιξιούθε ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπαρ' ξιούθε Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπαρ' ξιούθε Στερελλ. (Ἀρτοτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιξιούθε.

Ὅταν ἀρχίσῃ ἡ ἀνοιξίς: Ἀπαρ' ξιούθε θὰ πάῃ τοῦ πιδὶ 'ς τοῦ σκουλεῖο Ἀρτοτ. Ἀπαρ' ξιούθε λουγαριάζον νὰ βάλουν νὰ σκάψουν τ' ἀμπέλι μ' Αἰτωλ.

άπανοστένω Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἀπανοστένω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ἀνοστένω.

Γίνομαι τελείως ἀηδής, ἄνοστος ἐνθ' ἄν.: Ἐπενόστυνεν τὸ φρεῖν Τραπ.

άπανουρά ἡ, ἀμάρτ. ἀπανορά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. οὐρά.

Δευτέρα οὐρά: Ἄσμ.

Εἶχε διπλὲς τοσοῖ κεφαλὰς καὶ τὴ θωριὰ μεγάλη κ' εἶχε γι' ὁρὰ κὶ ἀπανορά.

άπανόψι τό, Θήρ. — Λεξ. Βλαστ. 278 πανόψι Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. ὄψις.

Ἡ ἄνω ὄψις, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἄρτου ἐνθ' ἄν.: Ἐφαγες τὸ πανόψι Θήρ. Τὸ κατόψι εἶναι πρὸ νόστιμο ἀπὸ τὸ πανόψι αὐτόθ. Συνών. *ἀπανωάρις 2, ἀντίθ. κατόψι.

άπαντένω Πελοπν. (Λακεδ.) Μέσ. ἀπαδένομαι Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαντιῶ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀντιῶ - ἀντένω, καταντιῶ - καταντένω.

1) Συναντιῶ Πελοπν. (Λακεδ.): Αἰνιγμ.

Χίλιοι μύριοι κατεβαίνουν | κὶ ἄλλοι δυὸ τοὺς ἀπαντένουν καὶ τοὺς κόβουν τὸ κεφάλι, | τοὺς ἀλλάζουν τ' ὄνομα (ὁ μύλος). Συνών. ἀνταμῶνω 5, ἀντένω 1, ἀπαντιῶ 1, σμίγω. 2) Μέσ. ἀποκρίνομαι Κέρκ.: Τότες ὁ πατέρας του ἀπαδένεται καὶ λέει (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ἀπαντιῶ 2.

άπαντέχω πολλαχ. ἀπαντέχου πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. καὶ Τσακων. ἀπαδέχω Εὐβ. (Αἰδηψ.) Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀπαδέχω Νάξ. (Βόθρ. Γλυναδ. Δαμαρ.) ἀπαδέχου Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Κυδων. Μακεδ. (Μελέν.) Μοσχονήσ. Λέσβ. (Πάμφιλ.) Σάμ. Σαμοθρ. ἀπαδέχω Μύκ. Σῦρ. Τήν. ἀσπαντέχω Ἰκαρ. παντέχω Βιθυν. (Κατιρ.) Ζάκ. Ἡπ. (Τσαϊαντ. κ. ἀ.) Καπ. (Ἀνακ. Τελμ.) Κύπρ. Πελοπν. (Αἰγ. Βασαρ. Βούρβουρ. Γέρμ. Γορτυν. Καλάμ. Κυνοῦρ. Λάστ. Πάτρ.) Προπ. (Κούταλ.) Χίος — ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 102, 153 καὶ 231, 799 καὶ 234, 840 Μλελέκ. Ἐπιδόρπ. 102 — Λεξ. Μπριγκ. παντέχου Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Σχωρ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Τσακων. παδέχω Θεσσ. Κεφαλλ. Κρήτ. Λευκ. Μέγαρ. Προπ. (Κύζ.) παδέχου Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Θάσ. Μακεδ. (Γκιουβ.) Σάμ. παντέχω Κύπρ. Σύμ. σπαντέχω Καπ. (Ἀνακ.) ἀπαντεχένω Πελοπν. (Καλάβρυτ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀπαδεχένω Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κρήτ. ἀπαντιχένου Μακεδ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀπαδιχένου Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. ἀπαδυχένου Μέγαρ. ἀπαντιχένου Μακεδ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Τένεδ. παντεχένω Ἡπ. παντιχένου Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ.) Μακεδ. (Κοζ. Σνίχ.) παδιχένου Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θεσσ. παντυχένω Ἀθῆν. (παλαιότ.) Βιθυν. Εὐβ. (Ἀγία Ἄν.) Ἡπ. Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ.) Πελοπν. (Ἀμαλ. Μεσσ. Πάτρ.) — Λεξ. Μπριγκ. παδυχένω Κεφαλλ. Κύθηρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) παντιχένου Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) παδ' χένου Θράκ. (Καλόδ.) πανταχένου Μακεδ. (Γιδ.) Μετοχ. ἀπαντεχόμενος Ἡπ. παντεχόμενος Ἡπ. παντιχόμενος Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ. κ. ἀ.) Μακεδ. (Βελβ. Σέρρ. Σιάτ.) παδεχόμενος Κρήτ. παδιχόμενος Θεσσ. Τὸ μεσν. ἀπαντιέχω, ὁ ἐξ ἀρχ. *ὑπαντιέχω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 134 κέξ. Ὁ τύπ. ἀσπαντιέχω κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἀσπετιάρω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ.

